Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 16ης Ιουλίου 2026*

«Αίτηση αναιρέσεως – Περιοριστικά μέτρα λόγω της στρατιωτικής επίθεσης κατά της Ουκρανίας – Απόφαση 2014/145/ΚΕΠΠΑ – Άρθρο 1, παράγραφος 1, in fine, και άρθρο 2, παράγραφος 1, in fine – Περιοριστικά μέτρα επιβαλλόμενα σε φυσικό πρόσωπο συνδεόμενο με άλλο φυσικό πρόσωπο το οποίο υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα – Έννοια της "σύνδεσης" στην περίπτωση δύο προσώπων που συνδέονται με οικογενειακό δεσμό – Άρθρο 21 ΣΛΕΕ – Άρθρο 45, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης– Ιθαγένεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Ελεύθερη κυκλοφορία – Περιοριστικά μέτρα που θίγουν την ελεύθερη κυκλοφορία και διαμονή πολίτη της Ένωσης»

Στην υπόθεση C-399/25 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 13 Ιουνίου 2025,

Elena Petrovna Timchenko, κάτοικος Μόσχας (Ρωσία), εκπροσωπούμενη από τον S. Bonifassi, τον T. Bontinck, την E. Fedorova και την J. Goffin, avocats,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από την M.-C. Cadilhac και τον V. Piessevaux,

καθού πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από την M. Carpus-Carcea και τον C. Giolito,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Λυκούργο, πρόεδρο τμήματος, O. Spineanu-Matei (εισηγήτρια), S. Rodin, N. Piçarra και N. Fenger, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Elena Petrovna Timchenko ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 2ας Απριλίου 2025, Timchenko κατά Συμβουλίου (T-298/23, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2025:353), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή της με αίτημα, αφενός, την ακύρωση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2023/572 του Συμβουλίου, της 13ης Μαρτίου 2023, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2023, L 75 I, σ. 134), καθώς και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2023/571 του Συμβουλίου, της 13ης Μαρτίου 2023, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 269/2014 σχετικά με περιοριστικά μέτρα για ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2023, L 75 I, σ. 1) (στο εξής από κοινού: επίδικες πράξεις), και, αφετέρου, την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης για την ηθική βλάβη που προβάλλει ότι υπέστη λόγω της έκδοσης των επίδικων πράξεων.

Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς

2 Το πραγματικό και νομικό πλαίσιο της υπόθεσης εκτίθεται στις σκέψεις 2 έως 24 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, μπορεί να συνοψισθεί και να συμπληρωθεί ως ακολούθως.

3 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων που έλαβε η Ευρωπαϊκή Ένωση από το 2014 και εφεξής ως απάντηση σε ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας.

4 Η αναιρεσείουσα είναι σύζυγος του επιχειρηματία Gennady Nikolayevich Timchenko. Έχουν αμφότεροι ρωσική και φινλανδική ιθαγένεια.

5 Στις 17 Μαρτίου 2014 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, την απόφαση 2014/145/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2014, L 78, σ. 16).

6 Την ίδια ημερομηνία το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, τον κανονισμό (ΕΕ) 269/2014, σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2014, L 78, σ. 6).

7 Κατόπιν της εισβολής των ενόπλων δυνάμεων της Ρωσικής Ομοσπονδίας στην Ουκρανία στις 24 Φεβρουαρίου 2022, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε στις 25 Φεβρουαρίου 2022 την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2022/329, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2022, L 50, σ. 1). Αυθημερόν, το ως άνω θεσμικό όργανο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 2022/330, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 269/2014 σχετικά με περιοριστικά μέτρα για ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2022, L 51, σ. 1).

Η οδηγία 2004/38/ΕΚ

8 Η οδηγία 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004, L 158, σ. 77, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 229, σ. 35) εξεδόθη βάσει της Συνθήκης ΕΚ, ιδίως των άρθρων 12, 18, 40, 44 και 52 ΕΚ.

9 Η αιτιολογική σκέψη 2 της οδηγίας 2004/38 έχει ως εξής:

«Η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων αποτελεί μία από τις θεμελιώδεις ελευθερίες της εσωτερικής αγοράς, η οποία περιλαμβάνει ένα χώρο χωρίς εσωτερικά σύνορα, μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελευθερία σύμφωνα με τις διατάξεις της συνθήκης.»

10 Το άρθρο 1 της οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Σκοπός», ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία καθορίζει:

α) τους όρους που διέπουν την άσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στην επικράτεια των κρατών μελών από τους πολίτες της Ένωσης και τα μέλη των οικογενειών τους·

β) το δικαίωμα μόνιμης διαμονής στην επικράτεια των κρατών μελών των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους·

γ) τους περιορισμούς των δικαιωμάτων που αναφέρονται στα στοιχεία α) και β), για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας.»

11 Το άρθρο 27 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Γενικές αρχές», αποτελεί το πρώτο άρθρο του κεφαλαίου VI, που τιτλοφορείται «Περιορισμοί του δικαιώματος εισόδου και του δικαιώματος διαμονής για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας», και ορίζει τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλλουν περιορισμούς στην ελευθερία κυκλοφορίας και διαμονής των πολιτών της Ένωσης και των μελών της οικογένειάς τους, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, για λόγους δημόσιας τάξης,

δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας. Δεν μπορεί να γίνεται επίκληση των λόγων αυτών για την εξυπηρέτηση οικονομικών σκοπών.

2. Κάθε μέτρο που λαμβάνεται για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας πρέπει να τηρεί την αρχή της αναλογικότητας και να θεμελιώνεται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του αφορώμενου ατόμου. Προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν αποτελούν αφ' εαυτών λόγους για τη λήψη τέτοιων μέτρων.

Η προσωπική συμπεριφορά του αφορώμενου ατόμου πρέπει να συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας. Αιτιολογίες που δεν συνδέονται με τα στοιχεία της υπόθεσης ή στηρίζονται σε εκτιμήσεις γενικής πρόληψης δεν γίνονται αποδεκτές.

[…]»

12 Η ως άνω οδηγία, κατά το άρθρο της 42, απευθύνεται στα κράτη μέλη.

Η απόφαση 2014/145

13 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της απόφασης 2014/145, όπως τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, με την απόφαση 2022/329 (στο εξής: απόφαση 2014/145), επιβάλλει στα κράτη μέλη να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αποτρέψουν την είσοδο στην επικράτειά τους ή τη διέλευση μέσω της επικράτειάς τους, μεταξύ άλλων, των φυσικών προσώπων που πληρούν τα κριτήρια που προβλέπονται ιδίως στα στοιχεία α′ και β′, ενώ το άρθρο 2, παράγραφος 1, της απόφασης 2014/145 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων των φυσικών προσώπων που πληρούν τα κριτήρια που προβλέπονται ιδίως στα στοιχεία α′ και δ′, κριτήρια τα οποία είναι κατ' ουσίαν πανομοιότυπα με εκείνα που προβλέπονται στα στοιχεία α′ και β′ του άρθρου 1, παράγραφος 1, της εν λόγω απόφασης. Επιπλέον, το άρθρο 1, παράγραφος 1, in fine, και το άρθρο 2, παράγραφος 1, in fine, της απόφασης προβλέπουν ότι τέτοια περιοριστικά μέτρα μπορούν επίσης να επιβληθούν, μεταξύ άλλων, σε φυσικά πρόσωπα που συνδέονται με φυσικά πρόσωπα εις βάρος των οποίων λαμβάνονται περιοριστικά μέτρα βάσει των προαναφερθέντων κριτηρίων.

14 Το άρθρο 1 της ίδιας απόφασης, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση διαφοράς, ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αποτρέψουν την είσοδο στην επικράτειά τους ή τη διέλευση μέσω της επικράτειάς τους:

α) φυσικών προσώπων υπεύθυνων για δράσεις ή πολιτικές που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας ή τη σταθερότητα ή την ασφάλεια στην Ουκρανία ή που στηρίζουν ή εφαρμόζουν τέτοιες δράσεις ή πολιτικές ή που παρεμποδίζουν το έργο διεθνών οργανισμών στην Ουκρανία·

β) φυσικών προσώπων που παρέχουν υλική ή οικονομική στήριξη σε Ρώσους ιθύνοντες υπεύθυνους για την προσάρτηση της Κριμαίας ή την αποσταθεροποίηση της Ουκρανίας ή έχουν οφέλη από αυτούς·

[…]

και φυσικών προσώπων που συνδέονται με αυτά, όπως απαριθμούνται στο παράρτημα.

2. Η παράγραφος 1 δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να απαγορεύουν την είσοδο υπηκόων τους στο έδαφός τους.

3. Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται με την επιφύλαξη των περιπτώσεων κατά τις οποίες ένα κράτος μέλος δεσμεύεται από υποχρέωση σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, κυρίως:

α) ως χώρα που φιλοξενεί διεθνή διακυβερνητική οργάνωση,

β) ως χώρα που φιλοξενεί διεθνή διάσκεψη που έχει συγκληθεί ή διεξάγεται υπό την αιγίδα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών,

γ) βάσει πολυμερούς συμφωνίας περί παροχής προνομίων και ασυλιών ή

δ) δυνάμει της Συνθήκης Συμφιλίωσης του 1929 (σύμφωνο του Λατερανού) μεταξύ της Αγίας Έδρας (Κράτος του Βατικανού) και της [Ιταλικής Δημοκρατίας].

4. Η παράγραφος 3 θεωρείται ότι εφαρμόζεται επίσης στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ένα κράτος μέλος φιλοξενεί τον Οργανισμό για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ).

5. Το Συμβούλιο ενημερώνεται καταλλήλως σε κάθε περίπτωση χορήγησης εξαίρεσης από κράτος μέλος δυνάμει των παραγράφων 3 ή 4.

6. Τα κράτη μέλη μπορούν να χορηγούν εξαιρέσεις από τα μέτρα της παραγράφου 1, όταν το ταξίδι δικαιολογείται για επείγοντες ανθρωπιστικούς λόγους ή για συμμετοχή σε διακυβερνητικές συνεδριάσεις, μεταξύ των οποίων και συνεδριάσεις που διοργανώνονται με πρωτοβουλία της Ένωσης ή φιλοξενούνται από την Ένωση ή φιλοξενούνται από κράτος μέλος που ασκεί την Προεδρία του ΟΑΣΕ, κατά τις οποίες διεξάγεται πολιτικός διάλογος για την άμεση προώθηση των στόχων πολιτικής των περιοριστικών μέτρων, συμπεριλαμβανομένης της στήριξης της εδαφικής ακεραιότητας, της κυριαρχίας και της ανεξαρτησίας της Ουκρανίας.

[…]»

15 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α′, δ′ και in fine, της απόφασης 2014/145 προβλέπουν τα εξής:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι που τελούν υπό την κυριότητα, την κατοχή ή τον έλεγχο:

α) φυσικών προσώπων υπεύθυνων για δράσεις ή πολιτικές που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας ή τη σταθερότητα ή την ασφάλεια στην Ουκρανία ή που στηρίζουν ή εφαρμόζουν τέτοιες δράσεις ή πολιτικές ή που παρεμποδίζουν το έργο διεθνών οργανισμών στην Ουκρανία·

[…]

δ) φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων ή φορέων που παρέχουν υλική ή οικονομική στήριξη σε Ρώσους ιθύνοντες υπεύθυνους για την προσάρτηση της Κριμαίας ή την αποσταθεροποίηση της Ουκρανίας ή έχουν οφέλη από αυτούς·

[…]

και φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων ή φορέων που συνδέονται με αυτά, όπως απαριθμούνται στο παράρτημα.»

Ο κανονισμός 269/2014

16 Στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 269/2014, όπως τροποποιήθηκε ιδίως με τον κανονισμό 2022/330 (στο εξής: κανονισμός 269/2014), απαριθμούνται τα κριτήρια βάσει των οποίων, μεταξύ άλλων, καταχωρίζονται στον κατάλογο του παραρτήματος I του κανονισμού 269/2014 τα ονόματα των φυσικών προσώπων των οποίων δεσμεύονται τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, αυτού. Τα κριτήρια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχεία α′, δ′ και in fine, του κανονισμού 269/2014 είναι κατ' ουσίαν πανομοιότυπα με εκείνα που μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη.

Οι επίδικες πράξεις

17 Στις 13 Μαρτίου 2023 το Συμβούλιο, με τις επίδικες πράξεις, διατήρησε σε ισχύ τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν αρχικώς κατά της αναιρεσείουσας με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2022/582, της 8ης Απριλίου 2022, για την τροποποίηση της απόφασης 2014/145/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα όσον αφορά δράσεις που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2022, L 110, σ. 55), και με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2022/581, της 8ης Απριλίου 2022, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 269/2014 σχετικά με περιοριστικά μέτρα για ενέργειες που υπονομεύουν ή απειλούν την εδαφική ακεραιότητα, την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας (ΕΕ 2022, L 110, σ. 3), τούτο δε για τους ακόλουθους λόγους:

«Η [E.] Timchenko είναι σύζυγος του [G.] Timchenko, παλαιού γνώριμου του Προέδρου Vladimir Putin και ενός από τα άτομα της εμπιστοσύνης του.

Ασκεί επιχειρηματικές δραστηριότητες μαζί με τον σύζυγό της μέσω της κτηματομεσιτικής εταιρίας SCI Ruth και της εταιρίας Maples S.A. και απέκτησε ακίνητα από κοινού με τον σύζυγό της, γεγονός που αποδεικνύει σημαντικούς ιδιοκτησιακούς δεσμούς μεταξύ τους.

Πέραν τούτου συμμετέχει στις δημόσιες υποθέσεις του συζύγου της μέσω του Ιδρύματος Timchenko Foundation, το οποίο ίδρυσε από κοινού με τον σύζυγό της και στο οποίο παίζει σημαντικό ρόλο· είναι στενά συνδεδεμένη με τον σύζυγό της. Επιπλέον, το ίδρυμα αυτό πραγματοποιεί ορισμένες από τις δραστηριότητές του σε συνεργασία με τον επενδυτικό όμιλο Volga Group, που συμβάλλει σε σημαντικό βαθμό στη ρωσική οικονομία και την ανάπτυξή της και ιδρύθηκε από τον [G.] Timchenko, ο οποίος είναι ένας από τους μετόχους του. Συνεπώς η [E.] Timchenko επωφελείται από τον σύζυγό της, ιδίως με όρους κοινωνικής θέσης και οικονομικών απολαβών. Ως εκ τούτου, συνδέεται με τον [G.] Timchenko, καταχωρισμένο δυνάμει της [απόφασης 2014/145] με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι είναι υπεύθυνος για την υποστήριξη δράσεων ή πολιτικών οι οποίες υπονομεύουν την εδαφική ακεραιότητα, την

κυριαρχία και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας και για την παροχή οικονομικής και υλικής υποστήριξης σε [P]ώσους ιθύνοντες υπεύθυνους για την προσάρτηση της Κριμαίας και την αποσταθεροποίηση της Ουκρανίας και έχει οφέλη από αυτούς.»

Η προσφυγή-αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

18 Με δικόγραφο της 24ης Μαΐου 2023, η νυν αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή-αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου με αίτημα, μεταξύ άλλων, την ακύρωση των επίδικων πράξεων. Προς τούτο, προέβαλε έξι λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορούσε πρόδηλη πλάνη εκτίμησης εκ μέρους του Συμβουλίου και ο πέμπτος προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματός της ελεύθερης κυκλοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 21 ΣΛΕΕ και παραβίαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και των κοινών συνταγματικών παραδόσεων των κρατών μελών.

19 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως στον οποίο η αναιρεσείουσα υποστήριζε ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτίμησης καθόσον έκρινε ότι η αναιρεσείουσα «συνδέεται» με τον σύζυγό της βάσει του κριτηρίου που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, in fine, και στο άρθρο 2, παράγραφος 1, in fine, της απόφασης 2014/145, καθώς και στο άρθρο 3, παράγραφος 1, in fine, του κανονισμού 269/2014 (στο εξής: κριτήριο της σύνδεσης). Αφού υπενθύμισε, στη σκέψη 74 της απόφασης αυτής, ότι η έννοια της «σύνδεσης», κατά το κριτήριο αυτό, αφορούσε, μεταξύ άλλων, τα μέλη της ίδιας οικογένειας που συνδέονται με κοινά συμφέροντα τα οποία βαίνουν πέραν της οικογενειακής σχέσης που τα ενώνει, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, λαμβανομένων υπόψη των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε το Συμβούλιο, στις σκέψεις 81 έως 83 της εν λόγω απόφασης, ότι το Συμβούλιο ορθώς έκρινε ότι η αναιρεσείουσα συνδέεται με τον σύζυγό της εντός κοινής νομικής δομής, ήτοι ιδρύματος, δεδομένου ότι ασκούσαν αμφότεροι θεσμικά καθήκοντα και εμπλέκονταν στη λειτουργία του, στο μέτρο που μια τέτοια κοινή συμμετοχή υπερέβαινε τον απλό οικογενειακό δεσμό που τους ένωνε.

20 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε επίσης τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα. Στις σκέψεις 95 έως 97 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, έκρινε κατ' ουσίαν ότι περιορισμοί στην άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής των πολιτών της Ένωσης, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 21 ΣΛΕΕ και στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του Χάρτη, μπορούσαν να επιβληθούν με τις αποφάσεις που εμπίπτουν στην κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ) και εκδίδονται βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ. Έκρινε επίσης, στις σκέψεις 98 έως 106 της απόφασης αυτής, ότι περιορισμοί στην άσκηση του ως άνω δικαιώματος, όπως αυτοί που επιβλήθηκαν με τα περιοριστικά μέτρα στα οποία υπόκειται η αναιρεσείουσα, πληρούσαν τις προϋποθέσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, δυνάμει του οποίου τέτοιοι περιορισμοί πρέπει να προβλέπονται από τον νόμο, να σέβονται το βασικό περιεχόμενο του οικείου δικαιώματος καθώς και, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, να είναι αναγκαίοι και να ανταποκρίνονται πραγματικά σε σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.

21 Κατά τα λοιπά, αφού απέρριψε τους άλλους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απέρριψε την προσφυγή-αγωγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας

22 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιλαμβανομένου του μέρους που την υποχρέωσε να φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου·

– να εξετάσει την υπόθεση επί της ουσίας και να ακυρώσει τις επίδικες πράξεις κατά το μέρος που την αφορούν και

– να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

23 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί επιπλέον από το Δικαστήριο να δεχθεί την προσαρμογή των αιτημάτων της κατά τρόπον ώστε, σε περίπτωση αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η υπόθεση να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του αιτήματος αποζημιώσεως που είχε υποβάλει πρωτοδίκως.

24 Το Συμβούλιο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητούν από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

25 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τέσσερις λόγους αναιρέσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο καθόσον δέχτηκε αυθαίρετη και αδικαιολόγητα ευρεία ερμηνεία του κριτηρίου της σύνδεσης, καθώς και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης, ο δεύτερος, πλάνη περί το δίκαιο, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, κατά την ερμηνεία του κριτηρίου της σύνδεσης υπό το πρίσμα του σκοπού που επιδιώκεται με τα περιοριστικά μέτρα, καθώς και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης, ο τρίτος, σφάλμα του Γενικού Δικαστηρίου καθόσον έκρινε ότι το άρθρο 29 ΣΕΕ παρέχει στο Συμβούλιο αρμοδιότητα περιορισμού της ελεύθερης κυκλοφορίας των πολιτών της Ένωσης και, ο τέταρτος, πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο καθόσον έκρινε ότι η επιβληθείσα στην αναιρεσείουσα απαγόρευση εισόδου και κυκλοφορίας στο έδαφος άλλων κρατών μελών πλην της Δημοκρατίας της Φινλανδίας ήταν σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας και σεβόταν το βασικό περιεχόμενο της ελευθερίας κυκλοφορίας και διαμονής της οποίας απολαύει ως πολίτης της Ένωσης, καθώς και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

26 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στο πλαίσιο του ορισμού του κριτηρίου της σύνδεσης στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δέχθηκε, κατά παράβαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, υπερβολικά ευρεία και μη προβλέψιμη ερμηνεία της έννοιας της «σύνδεσης», απαιτώντας, στην περίπτωση δύο προσώπων με οικογενειακό δεσμό μεταξύ τους, μόνον την ύπαρξη κοινών συμφερόντων που βαίνουν πέραν της απλής οικογενειακής σχέσης που ενώνει δύο συνδεόμενα πρόσωπα, χωρίς να απαιτείται σύνδεσμος μέσω οικονομικής δραστηριότητας. Η αναιρεσείουσα, μολονότι

αναγνωρίζει ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη το πλαίσιο και οι περιστάσεις κάθε υπόθεσης, θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους, λόγω της φύσεως, των ιδιοτήτων και του μεγέθους τους, τα εν λόγω κοινά συμφέροντα δύναται να υπερβαίνουν την απλή κοινότητα συμφερόντων που είναι εγγενής σε κάθε οικογενειακή σχέση και όφειλε επίσης να αποδείξει την αντικειμενική ύπαρξη διαπλεκόμενων κοινών συμφερόντων, διασαφηνίζει δε η αναιρεσείουσα στο υπόμνημα απαντήσεως ότι μια τέτοια προσέγγιση θα ήταν σύμφωνη με όσα έκρινε το Δικαστήριο στην απόφαση της 1ης Αυγούστου 2025, Timchenko κατά Συμβουλίου (C-703/23 P, EU:C:2025:608).

27 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι, εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο δεν προσδιόρισε, στις σκέψεις 81 έως 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ποια κοινά συμφέροντα είχαν ο σύζυγός της και η ίδια στο ίδρυμα στο οποίο ασκούσαν και οι δύο εθελοντικές δραστηριότητες, με αποτέλεσμα να ενέχει η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου πλημμελή ή, τουλάχιστον, ανεπαρκή αιτιολογία. Ειδικότερα, η παρουσία των συζύγων στο ίδρυμα αυτό, καθώς και το μέγεθος του εν λόγω ιδρύματος και των φιλανθρωπικών δραστηριοτήτων του, καθώς και η μοναδική παρέμβαση εταιρίας του G. Timchenko στο ίδιο ίδρυμα κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID-19 δεν επιτρέπουν να στοιχειοθετηθεί, λαμβανομένων υπόψη των φιλανθρωπικών σκοπών που επιδιώκει το οικείο ίδρυμα, κοινό συμφέρον το οποίο εκφεύγει του συνήθους πλαισίου μιας οικογενειακής σχέσης. Στο ίδιο πνεύμα, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξήγησε, στη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, πώς ο ρόλος της αναιρεσείουσας στο ίδρυμα αυτό μπορούσε να συμβάλει στη διαμόρφωση θετικής εικόνας των συζύγων ούτε τον τρόπο με τον οποίο μια τέτοια κατάσταση έβαινε πέραν ενός κανονικού οικογενειακού εγχειρήματος.

28 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

29 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του ορισμού της έννοιας της «σύνδεσης» στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου κατά την ερμηνεία της έννοιας αυτής, υπενθυμίζεται ότι, στη σκέψη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν ότι η εν λόγω έννοια, της οποίας η σημασία εξαρτάται πάντοτε από το σχετικό πλαίσιο και τις περιστάσεις της υπόθεσης, αφορά, μεταξύ άλλων, πρόσωπα τα οποία, γενικώς, συνδέονται με κοινά συμφέροντα με πρόσωπα που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα και ότι ο δεσμός αυτός δεν πρέπει κατ' ανάγκην να εκφράζεται μέσω οικονομικής δραστηριότητας, αλλά πρέπει, όταν τα οικεία πρόσωπα συνδέονται με οικογενειακή σχέση, να βαίνει πέραν της σχέσης αυτής.

30 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 1ης Αυγούστου 2025, Timchenko κατά Συμβουλίου (C-703/23 P, EU:C:2025:608), το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να αποφανθεί επί ορισμού της έννοιας της «σύνδεσης» ο οποίος ήταν ουσιωδώς ταυτόσημος με εκείνον που έδωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συναφώς, το Δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν στις σκέψεις 29 έως 34 της απόφασης αυτής της 1ης Αυγούστου 2025 ότι η ως άνω έννοια πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως σε συνάρτηση με το εκάστοτε πλαίσιο και περιστάσεις και ότι, δεδομένου ότι η ύπαρξη κοινών συμφερόντων που βαίνουν πέραν της οικογενειακής σχέσης μεταξύ των οικείων μελών της οικογένειας πρέπει να αποδεικνύεται κατά τρόπο αντικειμενικό, ο ορισμός της εν λόγω έννοιας από το Γενικό Δικαστήριο δεν ενείχε πλάνη περί το

δίκαιο και ήταν σύμφωνος με την αρχή της ασφάλειας δικαίου δυνάμει της οποίας οι κανόνες δικαίου πρέπει να είναι σαφείς και ακριβείς και η εφαρμογή τους να μπορεί να προβλεφθεί από τους πολίτες.

31 Ειδικότερα, το Δικαστήριο διευκρίνισε, στη σκέψη 34 της απόφασης της 1ης Αυγούστου 2025, Timchenko κατά Συμβουλίου (C-703/23 P, EU:C:2025:608), ότι ο εν λόγω ορισμός δεν παραβιάζει την αρχή της ασφάλειας δικαίου διότι το Γενικό Δικαστήριο προσδιόρισε αρκούντως σαφή και ακριβή κριτήρια για την εφαρμογή της έννοιας της «σύνδεσης» στην περίπτωση δύο προσώπων που τα ενώνει οικογενειακός δεσμός. Επισήμανε επίσης ότι, σύμφωνα με την αρχή αυτή, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν υποχρεωμένο να αναφέρει λεπτομερώς τις περιπτώσεις στις οποίες μπορούσε να εφαρμοστεί η ως άνω έννοια.

32 Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι, στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου καθόσον δέχτηκε έναν υπερβολικά ευρύ ή μη προβλέψιμο ορισμό της έννοιας της «σύνδεσης» ή καθόσον παρέλειψε, στην απόφαση αυτή, να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους, λόγω της φύσεως, των ιδιοτήτων και του μεγέθους τους, τα κοινά συμφέροντα δύνανται να υπερβούν την απλή κοινότητα συμφερόντων που είναι εγγενής σε κάθε οικογενειακή σχέση.

33 Δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση, στις σκέψεις 81 έως 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, της υποχρέωσης αιτιολόγησης που υπέχει το Γενικό Δικαστήριο, υπενθυμίζεται ότι από την αιτιολογία απόφασης ή διάταξης του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να προκύπτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη η απόφαση, στο δε Δικαστήριο να ασκήσει τον εκ μέρους του δικαστικό έλεγχο. Ωστόσο, η υποχρέωση αιτιολόγησης την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο δεν του επιβάλλει την υποχρέωση να εκθέτει διεξοδικώς έναν προς έναν όλους τους λόγους που προβάλλουν οι διάδικοι, η δε αιτιολογία μπορεί, ως εκ τούτου, να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει τη δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τα επιχειρήματά τους, στο δε Δικαστήριο να διαθέτει επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο (απόφαση της 26ης Μαρτίου 2026, Pumpyanskiy κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P και C-111/24 P, EU:C:2026:245, σκέψη 101 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

34 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι, στις σκέψεις 81 έως 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο προέβη, μεταξύ άλλων, σε νομικούς χαρακτηρισμούς βάσει των πραγματικών διαπιστώσεων που διαλαμβάνονται στις σκέψεις 76 έως 80 της απόφασης αυτής, ως προς τους οποίους η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει καμία παραμόρφωση. Επομένως, η προβαλλόμενη παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του συνόλου της αιτιολογίας που εκτίθεται στις σκέψεις 76 έως 83 της ίδιας απόφασης.

35 Επιπλέον, σημειώνεται ότι η ανάλυση την οποία πραγματοποίησε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 76 έως 83 αφορά την αιτιολογία των επίδικων πράξεων κατά την οποία η αναιρεσείουσα «συμμετέχει στις δημόσιες υποθέσεις του συζύγου της μέσω του Ιδρύματος Timchenko Foundation, το οποίο ίδρυσε από κοινού με τον σύζυγό της και στο οποίο παίζει σημαντικό ρόλο [και] είναι στενά συνδεδεμένη με τον σύζυγό της», κατά την οποία «το ίδρυμα αυτό πραγματοποιεί ορισμένες από τις δραστηριότητές του σε συνεργασία με τον επενδυτικό όμιλο Volga Group, που συμβάλλει σε σημαντικό βαθμό στη ρωσική οικονομία και την ανάπτυξή της και ιδρύθηκε από τον [G.] Timchenko, ο οποίος είναι ένας από τους μετόχους του», και κατά την

οποία η αναιρεσείουσα «επωφελείται από τον σύζυγό της, ιδίως με όρους κοινωνικής θέσης και οικονομικών απολαβών» και «[ω]ς εκ τούτου, συνδέεται, με τον [σύζυγό της]», στον οποίο επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα βάσει, μεταξύ άλλων, των κριτηρίων του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και β′, και του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και δ′, της απόφασης 2014/145, καθώς και του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και δ′, του κανονισμού 269/2014.

36 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 76 έως 80 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αφενός, ότι το ζεύγος Timchenko εμπλεκόταν προσωπικά σε κοινή νομική δομή, ήτοι σε φιλανθρωπικό ίδρυμα το οποίο φέρει το όνομά τους και αναπτύσσει πολλές δραστηριότητες στη Ρωσική Ομοσπονδία και στο οποίο είχαν, ως ιδρυτικά μέλη, ουσιαστικά θεσμικά καθήκοντα και εξουσίες. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το ζεύγος Timchenko δραστηριοποιούνταν στη λειτουργία του ιδρύματος αυτού, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ήταν μέλος του διοικητικού του συμβουλίου και ο σύζυγός της είχε προχωρήσει σε συνέργειες παρέχοντας στο εν λόγω ίδρυμα οικονομική και υλικοτεχνική στήριξη καθώς και στήριξη σε επίπεδο διασυνδέσεων, μέσω ομίλου του οποίου ήταν ο μοναδικός μέτοχος. Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των πραγματικών στοιχείων, στις σκέψεις 81 και 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε κατ' ουσίαν το συμπέρασμα ότι η συμμετοχή του ζεύγους Timchenko στο ομώνυμο ίδρυμα έβαινε πέραν του οικογενειακού δεσμού που τους ένωνε και ότι η αναιρεσείουσα μπορούσε βασίμως να χαρακτηριστεί ως πρόσωπο που «συνδέεται» με τον σύζυγό της, κατά την έννοια του κριτηρίου της σύνδεσης.

37 Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό, συμμορφούμενο πλήρως προς την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει, καθώς και προς τον ορισμό της έννοιας της «σύνδεσης» που εκτίθεται στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, διευκρίνισε ότι το Συμβούλιο ορθώς εφάρμοσε το κριτήριο της σύνδεσης όσον αφορά την αναιρεσείουσα. Συγκεκριμένα, από τις σκέψεις 81 και 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν ότι τα καθήκοντα που ασκούσαν οι δύο σύζυγοι σε ίδρυμα συσταθέν από τους ίδιους, η σημασία της συμμετοχής τους σε αυτό καθώς και το μέγεθος του ιδρύματος αποτελούσαν στοιχεία ή κριτήρια από τα οποία, στο σύνολό τους, μπορούσε να αποδειχθεί αντικειμενικά ότι υφίσταντο, μέσω ενός τέτοιου ιδρύματος, κοινά συμφέροντα μεταξύ των συζύγων πέραν της οικογενειακής τους σχέσης.

38 Όσον αφορά την αιτίαση που αφορά τις δύο τελευταίες περιόδους της σκέψης 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι μια τέτοια διάσταση υπερβαίνουσα τον οικογενειακό δεσμό επιρρωννύεται από το ότι το εν λόγω ίδρυμα συνέβαλλε στη διαμόρφωση θετικής εικόνας για το ζεύγος Timchenko, πρέπει να γίνει δεκτό, πέραν του ότι πρόκειται για αιτίαση στρεφόμενη κατά επάλληλης αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η οποία δεν μπορεί να επιφέρει την αναίρεση της απόφασης αυτής και η οποία είναι, ως εκ τούτου, αλυσιτελής (απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2019, Crédit mutuel Arkéa κατά ΕΚΤ, C-152/18 P και C-153/18 P, EU:C:2019:810, σκέψη 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει, δεδομένου ότι από τις εξηγήσεις που περιλαμβάνονται στις δύο τελευταίες αυτές περιόδους προκύπτει ότι κοινά συμφέροντα που υπερβαίνουν την απλή ιδιωτική σφαίρα των οικείων μελών της οικογένειας μέχρι του σημείου να εξυπηρετούν τις δημόσιες σχέσεις τους πρέπει να θεωρούνται ότι βαίνουν αντικειμενικώς πέραν της οικογενειακής σχέσης που ενώνει τα μέλη αυτά.

39 Όσον αφορά τη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στην οποία το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι είναι άνευ σημασίας το αν το ίδρυμα Timchenko έχει εμπορικό χαρακτήρα και το αν η δραστηριότητα του ζεύγους Timchenko είναι εθελοντική, επισημαίνεται ότι η σκέψη 82 παραπέμπει ρητώς στη σκέψη 74 της ίδιας απόφασης, η οποία περιλαμβάνει τον ορισμό της

έννοιας της «σύνδεσης» που συνοψίζεται στη σκέψη 29 της παρούσας απόφασης. Συνεπώς, η αναιρεσείουσα μπορούσε να αντιληφθεί ότι, εφόσον, στην περίπτωση δύο προσώπων που συνδέονται με οικογενειακή σχέση, η έννοια αυτή απαιτεί μόνον την ύπαρξη κοινών συμφερόντων τα οποία βαίνουν αντικειμενικώς πέραν της σχέσης αυτής, χωρίς να απαιτείται να στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη δεσμού μέσω οικονομικής δραστηριότητας, δεν είχε σημασία, για τον χαρακτηρισμό της αναιρεσείουσας ως προσώπου συνδεόμενου με τον σύζυγό της, ότι τα συμφέροντα που μοιράζεται με τον σύζυγό της έχουν οικονομική διάσταση. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει.

40 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

41 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε, στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν ήταν αναγκαίο να αποδειχθεί η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των δραστηριοτήτων της αναιρεσείουσας εντός του ιδρύματος Timchenko και της εισβολής της Ρωσικής Ομοσπονδίας στην Ουκρανία, με την αιτιολογία ότι το κριτήριο της σύνδεσης δεν προβλέπει τη στοιχειοθέτηση τέτοιου συνδέσμου. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει πλάνη περί το δίκαιο και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης, διότι πρέπει πάντοτε να αποδεικνύεται ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος προσώπου όπως η αναιρεσείουσα είναι αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκονται με τα εν λόγω μέτρα, στο μέτρο που οι σκοποί αυτοί συνίστανται εν προκειμένω στην άσκηση πίεσης στην Κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας και στην αύξηση του κόστους των ενεργειών της σε σχέση με την Ουκρανία.

42 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος διότι η σκέψη 82 στην οποία αναφέρεται η αναιρεσείουσα δεν είναι η σκέψη της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης αλλά εκείνη της απόφασης της 1ης Αυγούστου 2025, Timchenko κατά Συμβουλίου (T-361/22, EU:T:2023:502), την οποία εξέτασε το Δικαστήριο με την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2023, Timchenko κατά Συμβουλίου (C-703/23 P, EU:C:2025:608). Επί της ουσίας, η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

43 Η Επιτροπή ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να απορρίψει τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως ως απαράδεκτο, καθόσον η αναιρεσείουσα αμφισβητεί στην πραγματικότητα τις πραγματικές διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου ή επιδιώκει την επανεξέταση των αποδεικτικών στοιχείων. Επί της ουσίας, το εν λόγω θεσμικό όργανο αμφισβητεί τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Όσον αφορά το παραδεκτό του δευτέρου λόγου αναιρέσεως το οποίο αμφισβητούν τόσο το Συμβούλιο όσο και η Επιτροπή, υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, και το άρθρο 169,

παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι στην αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζονται με ακρίβεια τα επίμαχα στοιχεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα τα οποία στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό, άλλως η αίτηση αναιρέσεως ή ο οικείος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτα. Μεταξύ άλλων, δεν πληροί την ως άνω απαίτηση και πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτος λόγος με τον οποίο προβάλλονται επιχειρήματα τα οποία δεν είναι αρκούντως σαφή και συγκεκριμένα ώστε να παρέχεται στο Δικαστήριο η δυνατότητα να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο νομιμότητας, ιδίως διότι τα ουσιώδη στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται ο λόγος αναιρέσεως δεν προκύπτουν κατά τρόπο αρκούντως συνεπή και κατανοητό από το κείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως ή λόγος ο οποίος είναι συναφώς διατυπωμένος κατά τρόπο ασαφή και διφορούμενο (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2025, Hamoudi κατά Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, σκέψεις 54 και 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

45 Εν προκειμένω, όπως ορθώς επισημαίνει το Συμβούλιο, η σκέψη 82 στην οποία αναφέρεται η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως δεν είναι η σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Η εν λόγω σκέψη 82 είναι εκείνη της απόφασης της 6ης Σεπτεμβρίου 2023, Timchenko κατά Συμβουλίου (T-361/22, EU:T:2023:502), την οποία εξέτασε το Δικαστήριο στην απόφαση της 1ης Αυγούστου 2025, Timchenko κατά Συμβουλίου (C-703/23 P, EU:C:2025:608). Επιπλέον, η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η αναιρεσείουσα προς στήριξη του λόγου αυτού βάλλει κατά της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 82 της απόφασης της 6ης Σεπτεμβρίου 2023, Timchenko κατά Συμβουλίου (T-361/22, EU:T:2023:502).

46 Λαμβανομένου υπόψη του ότι καμία σκέψη της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν περιλαμβάνει συλλογιστική πανομοιότυπη με εκείνη που περιέχεται στη σκέψη 82 της απόφασης της 6ης Σεπτεμβρίου 2023, Timchenko κατά Συμβουλίου (T-361/22, EU:T:2023:502), και ελλείψει σχετικών διευκρινίσεων εκ μέρους της αναιρεσείουσας στο υπόμνημα απαντήσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως δεν αφορά σαφώς προσδιορίσιμη σκέψη ή συλλογιστική της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, ως εκ τούτου, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί της ένστασης απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος κατ’ εφαρμογήν της νομολογίας που υπενθυμίζεται στη σκέψη 44 της παρούσας απόφασης.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

47 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, στις σκέψεις 95 και 96 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι το Συμβούλιο μπορούσε, με απόφαση εκδοθείσα βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, να περιορίσει την ελευθερία κυκλοφορίας της οποίας απολαύει στο έδαφος της Ένωσης δυνάμει του άρθρου 21 ΣΛΕΕ και του άρθρου 45 του Χάρτη ως πολίτης της Ένωσης λόγω της φινλανδικής ιθαγένειάς της. Υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, περιορισμοί στην ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών της Ένωσης από τα κράτη μέλη, οι οποίοι πρέπει να ερμηνεύονται στενά, είναι δυνατοί, όπως προκύπτει από το άρθρο 27 της οδηγίας 2004/38, μόνο για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας και δημόσιας υγείας, οι δε περιορισμοί αυτοί πρέπει, άλλωστε, να είναι αναλογικοί και να θεμελιώνονται στην προσωπική συμπεριφορά του θιγόμενου προσώπου.

48 Πλην όμως, ούτε από το γράμμα του άρθρου 29 ΣΕΕ ούτε από τις Συνθήκες προκύπτει ότι η εν λόγω ελευθερία κυκλοφορίας μπορεί να περιοριστεί από περιοριστικά μέτρα που εκδίδονται δυνάμει του ως άνω άρθρου 29. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει εν προκειμένω αν το Συμβούλιο, ως θεσμικό όργανο της Ένωσης που συγκεντρώνει όλα τα κράτη μέλη, είχε επαληθεύσει ότι η προσωπική συμπεριφορά της συνιστούσε απειλή για τη δημόσια τάξη, τη δημόσια ασφάλεια ή τη δημόσια υγεία των κρατών μελών. Επομένως, το Συμβούλιο δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει την ΚΕΠΠΑ για να επιβάλει περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών της Ένωσης εκτός του πλαισίου των προϋποθέσεων και των διαδικαστικών εγγυήσεων που ισχύουν κατά τα συνήθη όταν τα κράτη μέλη θεσπίζουν τέτοιους περιορισμούς δυνάμει της οδηγίας 2004/38, η δε αναιρεσείουσα διευκρινίζει με το υπόμνημα απαντήσεως ότι μια τέτοια προσέγγιση ενισχύεται από το άρθρο 40 ΣΕΕ.

49 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

50 Στις σκέψεις 95 και 96 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν ότι, δυνάμει του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η ελεύθερη κυκλοφορία και διαμονή των πολιτών της Ένωσης στο έδαφος των κρατών μελών ασκείται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στις Συνθήκες και στις διατάξεις που θεσπίζονται για την εφαρμογή τους, συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων στον τομέα της ΚΕΠΠΑ που εκδίδονται βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ. Το γράμμα όμως του τελευταίου αυτού άρθρου, το οποίο έχει ευρεία διατύπωση, παρέχει στο Συμβούλιο αρμοδιότητα, για την επίτευξη των σκοπών του άρθρου 21, παράγραφος 2, ΣΕΕ, να λαμβάνει περιοριστικά μέτρα με τα οποία περιορίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία και διαμονή των πολιτών της Ένωσης εκτός του κράτους μέλους του οποίου είναι υπήκοοι, τούτο δε ανεξαρτήτως των κανόνων που προβλέπει συναφώς η οδηγία 2004/38.

51 Με την ανωτέρω κρίση του, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

52 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι οι πολίτες της Ένωσης, οι οποίοι, δυνάμει του άρθρου 9 ΣΕΕ και του άρθρου 20, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, είναι τα φυσικά πρόσωπα που έχουν την ιθαγένεια κράτους μέλους, έχουν το δικαίωμα, το οποίο παρέχεται απευθείας από το άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχείο α', και το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των άλλων κρατών μελών. Η τελευταία αυτή διάταξη προβλέπει ότι οι περιορισμοί και οι προϋποθέσεις σχετικά με το δικαίωμα αυτό προβλέπονται στις Συνθήκες και στις διατάξεις που θεσπίζονται για την εφαρμογή τους.

53 Επομένως, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 95 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής των πολιτών της Ένωσης μπορεί να περιορίζεται και να υπόκειται σε προϋποθέσεις βάσει τόσο της Συνθήκης ΛΕΕ όσο και της Συνθήκης ΕΕ.

54 Όπως υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στον τομέα της ΚΕΠΠΑ, το Συμβούλιο δύναται, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, να εκδίδει αποφάσεις που καθορίζουν τη θέση της Ένωσης επί συγκεκριμένου ζητήματος γεωγραφικής ή θεματικής φύσεως, θέση η οποία μπορεί να περιλαμβάνει περιοριστικά μέτρα κατά φυσικών ή νομικών προσώπων και μη κρατικών ομάδων ή οντοτήτων. Στο εν λόγω πλαίσιο, το Συμβούλιο καθορίζει, ενδεχομένως δε

και διευκρινίζει, διαθέτοντας προς τούτο ευρεία διακριτική ευχέρεια και αποφασίζοντας με ομοφωνία, το αντικείμενο των περιοριστικών μέτρων που λαμβάνει η Ένωση στον τομέα της ΚΕΠΠΑ. Η εν λόγω ευρεία διακριτική ευχέρεια εξηγείται από το ευρύ περιεχόμενο των σκοπών και των στόχων της Ένωσης στον συγκεκριμένο τομέα, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 3, παράγραφος 5, και στο άρθρο 21 ΣΕΕ, καθώς και στις ειδικές διατάξεις σχετικά με την ΚΕΠΠΑ, ιδίως δε στα άρθρα 23 και 24 ΣΕΕ (απόφαση της 26ης Μαρτίου 2026, Pumpyanskiy κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P και C-111/24 P, EU:C:2026:245, σκέψεις 269 και 270 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

55 Λαμβανομένου όμως υπόψη ότι το Συμβούλιο διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτίμησης για την επίτευξη των σκοπών αυτών στον τομέα της ΚΕΠΠΑ και ότι ούτε το γράμμα του άρθρου 29 ΣΕΕ ούτε, γενικότερα, το γράμμα των σχετικών με την ΚΕΠΠΑ διατάξεων των Συνθηκών ΕΕ και ΛΕΕ επιτάσσουν ή απαγορεύουν, αφ' εαυτών, τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 95 και 96 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το Συμβούλιο είναι κατ' αρχήν αρμόδιο, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, να αποφασίζει ότι φυσικά πρόσωπα, ακόμη και υπήκοοι κράτους μέλους της Ένωσης και, ως εκ τούτου, πολίτες της Ένωσης, δεν μπορούν ούτε να εισέλθουν σε άλλα κράτη μέλη της Ένωσης ούτε να διέλθουν μέσω αυτών, όταν τα πρόσωπα αυτά πληρούν κριτήρια από τα οποία προκύπτει αντικειμενική σχέση μεταξύ της κατηγορίας στην οποία υπάγονται και της τρίτης χώρας στην οποία η Ένωση προτίθεται να ασκήσει πίεση (βλ., επί του ζητήματος αυτού, απόφαση της 26ης Μαρτίου 2026, Pumpyanskiy κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P και C-111/24 P, EU:C:2026:245, σκέψη 273). Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 29 ΣΕΕ επιτρέπει, κατ' αρχήν, στο Συμβούλιο να λαμβάνει περιοριστικά μέτρα που έχουν ως αποτέλεσμα τον περιορισμό, κατά την έννοια του άρθρου 21, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής των εν λόγω πολιτών στο έδαφος των κρατών μελών και να επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση τήρησης τέτοιου περιορισμού.

56 Επομένως, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στο τέλος της σκέψης 96 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι τέτοιοι περιορισμοί δεν αντιστοιχούν σε εκείνους που προβλέπει η οδηγία 2004/38, η οποία αποσκοπεί, σύμφωνα με το άρθρο 1, στοιχείο γ', και το άρθρο 27, σε συνδυασμό με το άρθρο 42, στη θέσπιση, μεταξύ άλλων, κανόνων δυνάμει των οποίων τα ίδια τα κράτη μέλη και όχι ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης όπως το Συμβούλιο μπορούν να επιβάλλουν τους περιορισμούς αυτούς.

57 Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή δεν αναιρείται από το άρθρο 40, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, το οποίο μνημονεύει η αναιρεσείουσα. Κατά την εν λόγω διάταξη, η εφαρμογή των πολιτικών των άρθρων 3 έως 6 ΣΛΕΕ δεν επηρεάζει την εφαρμογή των διαδικασιών και την αντίστοιχη έκταση της εξουσιοδότησης που παρέχουν στα θεσμικά όργανα οι Συνθήκες για την άσκηση των αρμοδιοτήτων της Ένωσης όσον αφορά τους σκοπούς της ΚΕΠΠΑ. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η οδηγία 2004/38 ρυθμίζει, όπως προκύπτει από την αιτιολογική της σκέψη 2, την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων ως θεμελιώδη ελευθερία της εσωτερικής αγοράς για την οποία η Ένωση έχει συντρέχουσα αρμοδιότητα με τα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 4 ΣΛΕΕ δεν μπορεί να επηρεάσει την έκταση της αρμοδιότητας που διαθέτει το Συμβούλιο στον τομέα της ΚΕΠΠΑ δυνάμει του άρθρου 29 ΣΕΕ.

58 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το γεγονός ότι, κατά τη λήψη, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, περιοριστικών μέτρων με σκοπό τον περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας φυσικών προσώπων στο έδαφος των κρατών μελών, ακόμη και αν τα πρόσωπα αυτά είναι πολίτες

της Ένωσης, το Συμβούλιο δεν δεσμεύεται από τους κανόνες και τις διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπει η οδηγία 2004/38 δεν συνεπάγεται ότι το θεσμικό αυτό όργανο διαθέτει συναφώς εξουσία η οποία δεν περιορίζεται από το δίκαιο της Ένωσης.

59 Συγκεκριμένα, πρώτον, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 96 και 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η λήψη τέτοιων μέτρων πρέπει να πραγματοποιείται λαμβανομένης υπόψη της αρχής του διεθνούς δικαίου, η οποία επιβεβαιώνεται στο άρθρο 3 του πρωτοκόλλου αριθ. 4 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, δυνάμει του οποίου ένα κράτος δεν μπορεί να απαγορεύει την είσοδο και τη διαμονή υπηκόων του στο έδαφός του. Τα κράτη μέλη δεσμεύονται από την αρχή αυτή [πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, A (Διέλευση συνόρων με σκάφος αναψυχής), C-35/20, EU:C:2021:813, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Ως εκ τούτου, το άρθρο 1, παράγραφος 2, της απόφασης 2014/145 διασφαλίζει ότι η εν λόγω απόφαση δεν επιβάλλει σε κράτος μέλος την υποχρέωση να αρνηθεί την πρόσβαση στο έδαφός του στους δικούς του υπηκόους.

60 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι κάθε απόφαση με την οποία λαμβάνονται τέτοια μέτρα βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, προκειμένου, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, να ασκηθεί πίεση σε τρίτη χώρα για την επίτευξη των σκοπών του άρθρου 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και γ′, ΣΕΕ, ήτοι την εδραίωση και τη στήριξη της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των αρχών του διεθνούς δικαίου, καθώς και τη διατήρηση της ειρήνης, την πρόληψη των συγκρούσεων και την ενίσχυση της διεθνούς ασφάλειας, πρέπει να καθορίζει και να οριοθετεί τον επιδιωκόμενο σκοπό της πίεσης, τα νομικά κριτήρια που επιτρέπουν την επιβολή περιοριστικών μέτρων καθώς και τις κατηγορίες προσώπων ή οντοτήτων που διαλαμβάνονται στα εν λόγω κριτήρια, ούτως ώστε τα περιοριστικά μέτρα που επιβάλλονται για τον λόγο αυτό να είναι ικανά να επιτύχουν, κατά τρόπο που δεν είναι προδήλως ακατάλληλος, τον επιδιωκόμενο σκοπό (πρβλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 2026, Pumpyanskiy κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P και C-111/24 P, EU:C:2026:245, σκέψεις 272 και 273 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Τρίτον, λαμβανομένου υπόψη του ότι το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών αποτελεί επίσης θεμελιώδες δικαίωμα, καθόσον κατοχυρώνεται στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του Χάρτη, η παρεμπόδιση του δικαιώματος αυτού, με αποφάσεις που εκδίδονται βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, συνιστά «περιορισμό στην άσκηση» του εν λόγω δικαιώματος, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη και, ως εκ τούτου, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 98 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει η τελευταία αυτή διάταξη.

62 Κατόπιν των ανωτέρω, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος διαιρείται σε δύο σκέλη, η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ’ ουσίαν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει, καθόσον έκρινε ότι ο περιορισμός του δικαιώματός της

ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής, του οποίου απολαύει ως πολίτης της Ένωσης, με τα περιοριστικά μέτρα που της επιβλήθηκαν ήταν σύμφωνος προς την αρχή της αναλογικότητας (πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως) και προς την απαίτηση κατά την οποία ένας τέτοιος περιορισμός πρέπει να σέβεται το βασικό περιεχόμενο του επίμαχου δικαιώματος (δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως).

64 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, το Γενικό Δικαστήριο, κατά την εξέταση του αναλογικού χαρακτήρα του περιορισμού του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής της αναιρεσείουσας, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης, καθόσον παρέλειψε να προσδιορίσει, όσον αφορά την αναιρεσείουσα, προσωπική συμπεριφορά η οποία αποτελεί σοβαρή απειλή για τη δημόσια τάξη, τη δημόσια ασφάλεια ή τη δημόσια υγεία των κρατών μελών, όπως απαιτεί το άρθρο 27 της οδηγίας 2004/38, ή σοβαρή απειλή για συμφέρον της Ένωσης, καθώς και να εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο ο περιορισμός αυτός ήταν κατάλληλος για την επίτευξη των σκοπών που επιδίωκε το Συμβούλιο, όπως αυτοί προσδιορίστηκαν από το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

65 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου που εκτίθεται στις σκέψεις 101 και 104 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, το εύρος του περιορισμού του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής που επιβλήθηκε με τα περιοριστικά μέτρα είναι ιδιαιτέρως σημαντικό, δεδομένου ότι αφορά το έδαφος 26 εκ των 27 κρατών μελών. Επιπλέον, καμία από τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 1 της απόφασης 2014/145 δεν λαμβάνει υπόψη την ιδιότητα του πολίτη της Ένωσης ούτε την ειδική κατάσταση των πολιτών της Ένωσης που έχουν δεσμούς με περισσότερες χώρες της Ένωσης. Σε αυτό προστίθεται το ότι, παρά τον φερόμενο ως προσωρινό χαρακτήρα τους, τα περιοριστικά μέτρα ενδέχεται να διατηρηθούν σε ισχύ κατά ενός προσώπου επί πολλά έτη. Τέλος, η νομολογία που μνημονεύει κατ' αναλογίαν το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν είναι κρίσιμη εν προκειμένω.

66 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, το Συμβούλιο ζητεί να κριθεί απαράδεκτο το σκέλος αυτό διότι τα αμφισβητούμενα χωρία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν προσδιορίζονται από την αναιρεσείουσα, ενώ η Επιτροπή θεωρεί ότι το εν λόγω σκέλος είναι απαράδεκτο διότι η αναιρεσείουσα προβάλλει νέο επιχείρημα το οποίο δεν εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο. Επί της ουσίας, τόσο το Συμβούλιο όσο και η Επιτροπή αμφισβητούν τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

– *Επί του παραδεκτού του πρώτου σκέλους του τετάρτου λόγου αναιρέσεως*

67 Πρώτον, είναι αληθές ότι, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, η αναιρεσείουσα δεν προσδιορίζει επακριβώς τα χωρία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης κατά των οποίων βάλλει με την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε προς στήριξη του πρώτου σκέλους του τετάρτου λόγου αναιρέσεως. Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του ότι η αναιρεσείουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ανάλυση της αναλογικότητας των περιοριστικών μέτρων που αποσκοπούσαν στον περιορισμό του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής της ως πολίτη της Ένωσης, από την επιχειρηματολογία της προκύπτει με επαρκή σαφήνεια ότι η αναιρεσείουσα βάλλει κατά των σκέψεων 103 έως 106 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, όπου το Γενικό Δικαστήριο ανέπτυξε την ανάλυση αυτή, το δε

Συμβούλιο προσδιόρισε επίσης τις εν λόγω σκέψεις 103 έως 106 στο υπόμνημα αντικρούσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτό υπό το πρίσμα της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 44 της παρούσας απόφασης.

68 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, εάν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό και επιχειρήματα που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα είναι περιορισμένη κατ' αναίρεση, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο από τη διαφορά που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο. Συγκεκριμένα, στην αναιρετική διαδικασία, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε σε σχέση με τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν πρωτοδίκως (απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2024, PT Pelita Agung Agrindustri και PT Permata Hijau Palm Oleo κατά Επιτροπής, C-112/23 P, EU:C:2024:899, σκέψη 67 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εντούτοις, κατά πάγια επίσης νομολογία, ο αναιρεσείων μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς αναίρεση προβάλλοντας λόγους αντλούμενους από την ίδια την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση με τους οποίους αμφισβητείται το νόμω βάσιμό της (απόφαση της 3ης Ιουλίου 2025, Κοινοβούλιο κατά TC, C-529/23 P, EU:C:2025:521, σκέψη 82 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

69 Υπό το πρίσμα της ως άνω νομολογίας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η αναιρεσείουσα δεν επιδιώκει να προβάλει, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, νέο επιχείρημα το οποίο δεν εξετάστηκε από το Γενικό Δικαστήριο. Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα, υποστηρίζοντας κατ' ουσίαν ότι, κατά την ανάλυση της αναλογικότητας της επέμβασης στο θεμελιώδες δικαίωμά της ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξακριβώσει αν το Συμβούλιο είχε προσδιορίσει, σύμφωνα με τους κανόνες της οδηγίας 2004/38, προσωπική συμπεριφοράς της υπό τη μορφή πραγματικής, ενεστώσας και αρκούντως σοβαρής απειλής στρεφόμενης κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, βάλλει κατά του νομικού συλλογισμού του Γενικού Δικαστηρίου και αντλεί ως συνέπεια την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο καθόσον έκρινε κατ' ουσίαν, στη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το Συμβούλιο δεν δεσμευόταν από την οδηγία αυτή. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αναιρεσείουσα προβάλλει επιχείρημα αντλούμενο από την ίδια την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το οποίο είναι, κατά συνέπεια, παραδεκτό.

70 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτό στο σύνολό του.

– *Επί της ουσίας*

71 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθεί, πρώτον, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι, στις σκέψεις 103 έως 106 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως παρέλειψε να εξετάσει, υπό το πρίσμα των κανόνων της οδηγίας 2004/38, την αναλογικότητα της επέμβασης στο θεμελιώδες δικαίωμά της ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών δυνάμει του άρθρου 45, παράγραφος 1, του Χάρτη.

72 Πράγματι, υπενθυμίζεται, αφενός, ότι, σύμφωνα με τις σκέψεις 56 έως 61 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας κατ' ουσίαν ότι το Συμβούλιο, όταν θεσπίζει βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ περιοριστικά μέτρα με σκοπό τον

περιορισμό του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής φυσικών προσώπων που έχουν την ιθαγένεια της Ένωσης, δεν δεσμεύεται από τους κανόνες και τις διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπει η οδηγία 2004/38.

73 Αφετέρου, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η επέμβαση σε θεμελιώδες δικαίωμα, όπως αυτό που κατοχυρώνεται στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του Χάρτη, λόγω περιορισμών του δικαιώματος αυτού από πράξη της Ένωσης τηρεί, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του Χάρτη, την αρχή της αναλογικότητας, πρέπει να εξακριβωθεί, κατά πρώτον, αν τα μέτρα αυτά ανταποκρίνονται σε σκοπό γενικού συμφέροντος αναγνωρισμένο από την Ένωση, κατά δεύτερον, αν είναι προδήλως ακατάλληλα σε σχέση με τον συγκεκριμένο σκοπό, δηλαδή αν είναι προδήλως απρόσφορα για την επίτευξή του, και, κατά τρίτον, αν ο οικείος περιορισμός βαίνει προδήλως πέραν του αναγκαίου για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού μέτρου (πρβλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 2026, Pumpyanskiy κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P και C-111/24 P, EU:C:2026:245, σκέψη 233 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Μια τέτοια ανάλυση όμως διενεργείται ανεξαρτήτως των διατάξεων της οδηγίας 2004/38.

74 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ούτε παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει καθόσον δεν εκτίμησε τον αναλογικό χαρακτήρα του περιορισμού του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής της αναιρεσείουσας υπό το πρίσμα των κανόνων και των διαδικαστικών εγγυήσεων που προβλέπει η οδηγία αυτή.

75 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης, καθόσον παρέλειψε να εξακριβώσει, στο πλαίσιο της ανάλυσης της αναλογικότητας της επέμβασης στο θεμελιώδες δικαίωμά της ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών πλην της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, αν η επίμαχη απαγόρευση εισόδου και διέλευσης ήταν κατάλληλη για την επίτευξη του σκοπού που συνίσταται, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 97 και 102 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι οποίες δεν αμφισβητήθηκαν συναφώς κατά το στάδιο της αναιρετικής διαδικασίας, στην άσκηση πίεσης στις αρχές της Ρωσικής Ομοσπονδίας προκειμένου να θέσουν τέρμα στις ενέργειες και τις πολιτικές αποσταθεροποίησης της Ουκρανίας.

76 Το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί στο μέτρο που, υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπενθυμίζεται στη σκέψη 33 της παρούσας απόφασης, η εξέταση του κατάλληλου χαρακτήρα της απαγόρευσης αυτής προκύπτει από τις σκέψεις 105 και 106 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, επισημαίνοντας στις σκέψεις 105 και 106 ότι, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας του σκοπού που επιδιώκεται με τα περιοριστικά μέτρα που επιβλήθηκαν στην αναιρεσείουσα, ο περιορισμός του δικαιώματός της να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών δεν ήταν προδήλως δυσανάλογος, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε εμμέσως πλην σαφώς στη διαπίστωση ότι η εν λόγω απαγόρευση δεν ήταν προδήλως απρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού αυτού (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Μαρτίου 2026, Pumpyanskiy κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P και C-111/24 P, EU:C:2026:245, σκέψη 237).

77 Με το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 101 και 104 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο περιορισμός του δικαιώματός της ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του Χάρτη, σέβεται το βασικό περιεχόμενο του εν λόγω δικαιώματος.

78 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης αφορά τον αναγκαίο χαρακτήρα του ως άνω περιορισμού υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας και ότι μόνον η σκέψη 101 της ίδιας απόφασης αφορά το ζήτημα του σεβασμού του βασικού περιεχομένου του εν λόγω δικαιώματος. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως αφορά μόνον την τελευταία αυτή σκέψη.

79 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, κάθε περιορισμός στην άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων που προβλέπονται από τον Χάρτη πρέπει, μεταξύ άλλων, να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των δικαιωμάτων αυτών.

80 Στη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ο περιορισμός που επιβλήθηκε στο θεμελιώδες δικαίωμα της αναιρεσείουσας να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών σέβεται το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος αυτού, καθόσον η εν λόγω απαγόρευση, αφενός, δεν εμπόδιζε την αναιρεσείουσα να μεταβεί και να διαμείνει στο κράτος μέλος του οποίου έχει την ιθαγένεια σύμφωνα με την αρχή του διεθνούς δικαίου που υπενθυμίζεται στη σκέψη 59 της παρούσας απόφασης και επιβεβαιώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της απόφασης 2014/145 και, αφετέρου, δεν ήταν διαρκής καθότι η διατήρηση σε ισχύ των περιοριστικών μέτρων που επιβλήθηκαν στην αναιρεσείουσα και, ως εκ τούτου, της επίμαχης απαγόρευσης πρέπει να επανεξετάζεται περιοδικά δυνάμει του άρθρου 6 της ως άνω απόφασης.

81 Χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί η κρισιμότητα της νομολογίας στην οποία παρέπεμψε το Γενικό Δικαστήριο στην εν λόγω σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το δεύτερο από τα στοιχεία που μνημονεύονται στην σκέψη 101, το οποίο αφορά το άρθρο 6 της απόφασης 2014/145, αρκεί για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι επίδικες πράξεις δεν θίγουν το βασικό περιεχόμενο του θεμελιώδους δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας της αναιρεσείουσας (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2025, Shuvalov κατά Συμβουλίου, C-271/24 P, EU:C:2025:180, σκέψεις 78 και 79). Πράγματι, από την απαίτηση περιοδικής επανεξέτασης των περιοριστικών μέτρων που ελήφθησαν εις βάρος της αναιρεσείουσας προκύπτει ότι οι επίδικες πράξεις δεν έχουν ούτε ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα την κατάργηση των δικαιωμάτων που της παρέχει η ιθαγένεια της Ένωσης ή την προσβολή, σε μόνιμη βάση, του περιεχομένου των δικαιωμάτων αυτών.

82 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το ότι, όπως επισημαίνει και η αναιρεσείουσα, οι εξαιρέσεις και οι παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφοι 3, 4 και 6, της απόφασης 2014/145 αφορούν, σε μεγάλο βαθμό, πρόσωπα που βρίσκονται σε πολύ ειδικές καταστάσεις που σχετίζονται, ιδίως, με διεθνείς υποχρεώσεις. Επ' αυτού, αρκεί η διαπίστωση ότι η εν λόγω περίσταση ουδόλως επηρεάζει το περιεχόμενο της απαίτησης περί περιοδικής επανεξέτασης που μνημονεύεται στη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

83 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του αιτήματος προσαρμογής των αιτημάτων της αναιρεσείουσας

84 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 23 της παρούσας απόφασης, η αναιρεσείουσα, με το υπόμνημα απαντήσεως, ζήτησε από το Δικαστήριο να δεχθεί την προσαρμογή των αιτημάτων της κατά τρόπον ώστε, σε περίπτωση αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η υπόθεση να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του αιτήματος αποζημίωσης που είχε υποβάλει πρωτοδίκως.

85 Δεδομένου ότι τούτο δεν ισχύει εν προκειμένω, εφόσον απορρίφθηκαν οι τέσσερις λόγοι αναιρέσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, παρέλκει η έκδοση απόφασης επί του αιτήματος αυτού.

86 Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

87 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, εάν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

88 Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Elena Petrovna Timchenko στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)